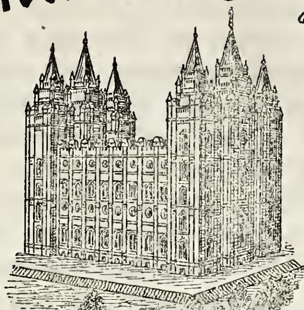
Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nummer 22	15. November 1905	54. Aargang

En Tale af Joseph F. Smith,

Præsident over Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige overalt i Verden,

(holdt i Salt Lake City's store Tabernakkel den 6. April 1905).

(Fortsat fra Side 324.)

Det er ikke min Hensigt at fortsætte mine Bemærkninger meget længere, men kun i Korthed at berøre disse Emner, hvorom jeg har talt; og netop nu kommer jeg til at tænke paa noget, som jeg ikke har omtalt — og jeg har langtfra berørt alt — nemlig, at det vilde være rigtigt ogsaa her at sige, at Kirken med Støtte af en lille Arvedel efter Doktor William H. Groves har opført et i enhver Henseende Første-Klasses Hospital her i Byen, som er brandfrit, saa vel som det ogsaa er forsynet med alle den nyere Tids bedste Bekvemmeligheder, der kan findes nogetsteds i Verden. Der er dem, som have dadlet os for at have anvendt Midler dertil, men det er saa smaaligt, at det ikke er værd at tale om, og I veed jo nok, at der er Særlinger iblandt de Sidste-Dages Hellige, saa vel som iblandt alle andre Folk i Verden, og man vil engang imellem træffe een, som er aldeles ensidig.

Saadanne Omstændigheder indtræffe fra Tid til anden, og vi maa finde os i at møde dem; og vi maa ogsaa være beredt paa dem i Fremtiden, og gøre Regning paa at møde dem, men de ville aldrig gøre mere Fortræd end en lille Blemme eller Rift udenpaa Skindet, og ingen behøver at nære den ringeste Frygt for Følgerne. Zion er oprettet paa Jorden for at forblive her; thi det er Guds, den Almægtiges Værk, som han, ifølge sin egen Visdom, og ikke ved menneskelig Visdom, selv

har oprettet paa Jorden i disse sidste Dage, og han har grundfæstet det paa Sandhedens, Retfærdighedens og Renhedens Principper, og paa Guds Aabenbaringer, hvorfor det ikke kan tilintetgøres eller gives til et andet Folk, saalænge Majoriteten af det Folk, der udgør Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, vil holde deres Pagter med Herren, og holde sig rene og ubesmittede fra Verden, hvilket alle Kirkens Medlemmer burde gøre; thi da vil det, som Gud har erklæret, bestaa evindelig, indtil hans Villie sker, og alle hans Hensigter ere opfyldte angaaende Menneskenes Børn her paa Jorden. Dette Folk kan aldrig have Held og Fremgang, medmindre de forblive i Sandheden, som den er aabenbaret af Gud. Der er ingen hverken enkelt eller samlet Indflydelse iblandt Menneskene, der kan bestaa imod Sandheden; thi Sandheden er mægtig og vil bestaa. Den kan maaske synes at være seen i sin Fremgang henimod sit Maal og i at udføre sin Bestemmelse, men den vil sikkerlig naa det; thi Sandhed kan ikke slaa Fejl og vil ikke fejle, fordi den Almægtige er den, som styrer, og udfører sin Gerning, og han vil se til, at det sker. Riget tilhører Herren, og han er i Stand til at bevare det, og han har altid gjort det; og jeg vil her sige til eder, at aldrig siden Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige blev organiseret, har nogen Mand ledet Kirken, ikke for et Øjeblik. Aldrig var det Tilfældet i Joseph Smiths Dage, og heller ikke i Brigham Youngs Dage; det har ikke været Tilfældet siden, og aldrig vil det blive Tilfældet. Ledelsen af dette Værk iblandt Menneskene her i Verden vil aldrig blive overladt til nogen Mand. Det er Guds Værk, kan jeg fortælle eder, og jeg haaber, at I vil skrive det ned og ikke glemme det — det er den Almægtige, der har og vil udføre dette Værk, og det er ham, som vil se til, at det bliver udført, og ikke noget Menneske. Intet Menneske tilkommer Æren for, hvad er gjort, ejheller har noget Menneske haft Evne til at udføre det ved sin egen Kraft; det er Guds Værk. Dersom det var et blot menneskeligt Værk, saa vilde det være ligt det, som vi se i Verden; det vilde ikke have bestaaet, og det vilde ikke have været sandt, at Gud havde udvalgt os fra Verden, men vi vilde da udgøre en Del af samme og være vel antaget; men nu er det saa, at Gud har udvalgt os fra Verden, og derfor ere vi ikke delagtige i den, og af den Grund ville de hade os, stride imod os og udsprede allehaande løgnagtige og onde Rygter om os. Dette have de altid gjort lige fra den første Tid, og de ville vedblive at bestræbe sig paa at ødelægge de Sidste-Dages Hellige, og deres Følelser ville være imod os fremdeles, ligesom de hidtil have været, det kan I stole paa, Brødre og Søstre. Naar I gaa hjem — her eller i de fjerne Settlementer, hvor I bo — saa tag denne min Formaning med eder, nemlig, at forsaavidt I ikke have gjort det som Regel, eller I have forsømt det, saa gaa ind i eders Lønkammer eller i det Værelse, hvor I pleje at holde Bøn, og der, tilligemed eders Fa-

milier, bøjer eders Knæ for Gud, den Almægtige, og giv ham Tak og Pris for hans barmhjertige Styrelse, som har været over eder og over alt hans Folk, lige fra den første Begyndelse af dette Værk og til denne Dag. Husk paa, at det er Guds Gave til Menneskene; og hans Kraft og Indflydelse, der har udført alt, som vi kunne se, der er bleven udført. Det er ikke udført ved menneskelig Kraft eller Visdom. Det er rigtigt nok at ære dem, hvis hele Sjæl har været indviet til dette Værks Fremme, og som have været Redskaber i Guds Haand til at fremme Retfærdighed, og vi bør ikke glemme, at de ere udvalgte Redskaber i Guds Haand, og det er rigtigt nok at vise dem Ære, men naar vi give dem Æren for alt, hvad dette Værk har frembragt, og berøve Gud Æren, som udrustede saadanne Mænd til at udføre deres Gerning, saa begaa vi Uretfærdighed mod Gud, og vi berøve ham den Ære, der med Rette tilkommer ham og giver den til Mennesker, der dog kun have været Redskaber i hans Haand til at udføre hans Beslutninger.

Jeg føler mig stolt af den Nation, som vi tilhøre, og jeg føler mig overbevist om, at der ikke findes nogen anden Nation paa denne Klode, hvor Herren, den Almægtige kunde have oprettet sin Kirke under saa liden Modstand og saa Ulemper, som han har i disse Forenede Stater. Dette var et frit Land, og Befolkningen hyldede i det hele taget Religionsfrihed. Det var et Tilflugtsted for de Undertrykte, og Folk fra alle Verdensdele vare indbudte til at komme hertil og anskaffe sig egne Frihedshjem, og under saadanne Forhold kunde Herren oprette sin Kirke, og han har bevaret den indtil denne Tid, og den er vokset og har udbredt sig, indtil den har vundet Anseelse — ikke blot paa Grund af Medlemmernes Antal, ejheller paa Grund af de faa Aar, den har eksisteret, men den har vundet Agtelse paa Grund af sin Oplysning, sin Oprigtighed, sin Moralitet, Enighed, Vinskibelighed og alle andre Dyder. Den har vundet Anseelse hos dem, der have haft Forstand nok til at komme og se og undersøge Sandheden selv. Sandt nok, der er ogsaa nogle i Verden, der ere saa overfyldte med Fordomme og formørkede i deres Sind, at de ikke ville se; de lukke deres Øjne og tilstoppe deres Øren, og omendskønt Sandheden bliver dem forkyndt, saa vil de hverken se eller høre. Men det kunne vi ikke hjælpe. Gud vil dømme dem i sin egen belejlige Tid og paa sin egen Maade.

Jeg beder, at Guds Fred maa være i eders Hjærter, og at den Enighed, som har karakteriseret vore Forhandlinger, maa vedvare iblandt os; at vort Folk fremdeles maa have indbyrdes Kærlighed og elske Sandheden; at de maa vedblive i deres oprigtige Vandel og fryde sig med Taknemmelighed for Guds Godhed imod os, og at han fremdeles vil velsigne eder i Jesu Navn. Amen.

Efteraarskonferencen i Aarhus.

Konferencen tog sin Begyndelse den 14. Oktober Kl. 8 Aften. Tilstede vare Missionens Præsident J. M. Christensen, Konferencens Præsident H. C. Hansen; af Besøgende: Præs. John J. Plowman fra Aalborg, Ældsterne Georg M. Jørgensen, Victor Madsen og H. H. Hintze fra Københavns Konf., C. P. Larsen, Anders Fredriksen og P. P. Petersen fra Aalborg, Genealog Jens Jensen, Søstrene Gertrude Hansen, Bodil Hintze og Hannah Breinholdt fra Utah, samt alle de i Konferencen virkende Missionærer, 20 i Antal.

Mødet begyndte med Sang og Bøn. Efter at Konf. Præs. H. C. Hansen havde gjort indledende Bemærkninger, aflagde følgende Grensforstandere Beretninger om Grenenes Tilstand: J. P. L. Breinholdt, Odense Gren; H. H. Hansen, Esbjerg Gren; Lehi Jensen, Vejle Gren; Jasper P. Petersen, Horsens Distrikt; S. P. Sørensen, Aarhus Gren; Anders P. Nielsen, Randers Gren; derefter en Sang af Ældste Victor Madsen; Præs. H. C. Hansen bevidnede, at de aflagte Rapporter vare sandfærdige og den financielle Tilstand god. Ældste G. M. Jørgensen og Præs. J. M. Christensen gjorde Bemærkninger, og Mødet sluttedes.

Søndagen den 15. Kl. 10 blev der holdt Søndagsskolekonference under Ledelse af Præs. H. C. Hansen. Rapporter gaves fra 6 Søndagsskoler, hvilke viste, at de gjorde et godt Arbejde, og at Halvdelen af Eleverne vare Fremmede. Aarhus' Skole udførte et særdeles godt Program under Ledelse af S.-S. Forstander P. S. Christiansen, hvori otte Klasser tog Del. Ældste Victor Madsen, som er S.-S. Forstander i København, sang en engelsk Sang, hvorefter Præs. J. M. Christensen og ligeledes Ældste Madsen talede opmuntrende og rosende om Søndagsskolens Tilstand, og hvad den havde lagt for Dagen ved Udførelsen af saa godt et Program. Sluttedes med Sang og Bøn.

I Eftermiddagsmødet, der begyndte Kl. 2 som sædvanlig, blev Ældsterne Anders Frederiksen, Joseph L. Petersen og Jens Jensen kaldet frem og omhandlede Evangeliets Principper og dets Adskillelse fra Lærdomme opfattede af Mennesker; de vidnede ligeledes om Mormonismens guddommelige Oprindelse og Overensstemmelse med Frelserens Lærdomme. Til Afveksling sang Ældste Victor Madsen en Salme. Præs. J. M. Christensen udtalte sin Glæde over at se saa mange Sandhedssøgende tilstede. I sin Tale omhandlede han Profeten Joseph Smiths Mission og Mormons Bogs Guddommelighed, Herrens Budskab til denne Slægt ved Aabenbarelse fra Himmelen, osv. Han bad Herrens Velsignelse over de Forsamlede, hvorefter Mødet sluttedes.

Kl. 8 Aften fortsattes Konferencen. Den rummelige Sal var ganske fyldt med Tilhørere. Efter nogle indledende Bemærkninger af Præs. H. C. Hansen, talede Ældste J. J. Plowman til Forsamlingen omhandlende

den frie Villie, Gud har givet ethvert Menneske i denne Tilværelse til at vælge det gode eller det modsatte; men for at opnaa Frelse og evigt Liv, maa Mennesket selv vælge det gode og rette sig efter Herrens Love. En Solo blev sungen af Ældste Victor Madsen.

Præs. J. M. Christensen sagde: omendskønt vi af Verden beskyldes for allehaande Ondt, findes der blandt de Sidste-Dages Hellige kun faa (om der findes nogen) Fædre og Mødre, som ikke hellere vilde se deres Sønner og Døttre lagt i Jorden i deres Uskylds Aar, end se dem overtræde det sjette Bud. Intet Folk paa Jorden staar paa et saa højt Trin af Moraliteten, som netop de Sidste-Dages Hellige gøre. Han omtalte, hvorledes Kristi Kirke af Nødvendighed maatte være organiseret — idag ligesom forhen. Dernæst omhandlede han Guds Væsen og Personlighed, nemlig i Lighed med Menneskets; Gud havde en vis Hensigt med at sætte Mennesket paa denne Jord. Han er fuld af Naade og ønsker at frelse alle sine Børn; men Retfærdigheden fordrer, at denne Frelse erholdes formedelst Lydighed mod hans Love og Forskrifter.

Mandagen den 16. afholdtes 2 Præstedømsmøder, hvor Ældsterne gav deres Rapporter om Arbejdet i de forskellige Grene. Den samlede Rapport viste, at 18,209 Skrifter og 2421 Bøger vare omsatte; 16,866 Fremmedes Hjem vare besøgte; 5446 evangeliske Samtaler og 668 Møder holdte; 20 vare optagne ved Daab, 9 Børn velsignede, 14 emigrerede. Præs. J. M. Christensen talede og gav gode Raad til Missionærerne, opmuntrede dem til fortsat Iver i deres Arbejde for Herren. Præs. H. C. Hansen gjorde nogle Bemærkninger og opmuntrede ligeledes Missionærerne til deres Arbejde i Fremtiden.

Om Aftenen fortsattes Konferencen. Nadveren blev uddelt, og Kirkens Autoriteter bleve opholdte ved Stemmegivning. Missionærerne fik deres Beskikkelse til fremtidig Virken som følger: H. C. Hansen som Konf. Præsident og Joseph L. Petersen som Sekretær; i Aarhus Gren: Joseph L. Petersen, Forst., Andrew Andreasen og Ida Petersen, Adr. Borupsgade 12. I Randers Gren: Anders P. Nielsen, Forst., L. M. Christensen og Alvin J. Jakobsen, Adr. Vestergade 9. Esbjerg Gren: Daniel Jensen, Forst., og John P. Jeppesen, Adr. Danmarksgade 75. Horsens Distrikt: Jasper P. Petersen, Forst., og James C. Jensen, Adr. Stjerneholmsgade 38. Vejle: Lehi Jensen, Forst., Jeppe Jeppesen og C. L. Gregorsen, Adr. Fredericiagade 6. Odense: Hans H. Hansen, Forst., Niels Didriksen og H. C. Nielsen, Adr. Jens Benzonsgade 9. J. P. L. Breinholdt som omrejsende Ældste i Konferencen. Præs. J. M. Christensen gratulerede Sangkoret paa deres Sukces i Sangen under Konferencen, og paaskønnede den Interesse, de udviste i deres Del af Arbejdet. Han haabede, Missionærerne følte sig tilfredse med deres Beskikkelser; formanede alle til Opfyldelse af enhver Pligt og at øve indbyrdes Kærlighed;

nedbad Herrens Velsignelse over alle, og særlig dem, som havde assisteret i at gøre Konferencen saa behagelig og heldig.

Tirsdag Aften den 17. afholdt den kvindelige Hjælpeforening sin aarlige Konference, hvor 4 Søstre fra Utah vare tilstede og tilligemed andre Søskende udtalte sig opmuntrende til de forsamlede. Præs. J. M. Christensen og Præs. H. C. Hansen vare tilstede og udtrykte ligeledes deres Tilfredshed med, hvad Foreningen havde udført, samt tilskyndede til fortsat Fremgang.

Onsdag Aften gav Hjælpeforeningen en selskabelig Sammenkomst for Missionærerne, og de havde en glad Aften tilsammen.

Joseph L. Petersen, Skriver.

Et „Mormon" Kor udmærker sig
ved Lewis og Clark Udstillingen i Portland, Oregon.

De Sidste-Dages Helliges Kor, som synger i Tabernaklet i Ogden, Utah, har nylig besøgt den store Udstilling, som holdtes i Sommer i Portland, Oregon. To hundrede velindøvede Sangere udgjorde Selskabet. Vandingskongressen var forsamlet i Portland, hvor Koret sang en Ode, der saa smukt fremstiller Vestens vilde Ørk og dens Forvandling til Frugtbarhed og Skønhed. Sangkorets Udmærkelse ved denne Lejlighed og Folkets Paaskønnelse udtales i mange Telegrammer, som „Deseret News" modtog, og hvoraf samme Blad gør følgende Uddrag:

Portland, Oregon, d. 22. August —

„I maa have Lov til at applaudere, for det er sandelig den bedste Sang, som Portlands Publikum nogensinde har lyttet til", erklærede Hr. Tom Richardson i en smuk lille Tale i Musiksalen iaftes, medens de Forsamlede, der fyldte Huset aldeles, applauderede og raabte uafladelig for en Gentagelse. I tre Minutter stod Hr. Richardson og ventede paa Rolighed, medens han vinkede ad Tilhørerne og søgte at berolige deres Adfærd; men disse raabte, klappede og stampede atter og atter som Tegn paa deres overvældende Bifald og Paaskønnelse. Men som Ordfører svarede han med fast Bestemthed: „Ikke iaften! Ikke iaften! men imorgen Aften tør jeg love." Omsider blev Folk bragt til Ro igen og anmodet om at Kongressen nu maatte fortsætte sit Arbejde, og at der vilde gives andre Lejligheder til at høre Ogdens dejlige Sangkor, der i Følgerække havde udført hvert Nummer af „The Irrigation Ode" og „Soldiers Chorus", hvorved de havde udmærket sig og vundet Publikums Yndest. I det første Stykke sang Emma Lucy Gates — som er Datterdatter til Præsident Brigham Young, Ophavsmanden til kunstig Vanding i det nyere Amerika — den sølvtungede Nattergal hun

er, Sopranen i „The Deserts Cry". Med den udmærkede Understøttelse hun fik af det dejlige Kor, var Indtrykket paa de Tilstedeværende helt henrykkende, og mangen klar Taare brød løs fra vædet Øje, udtvungen af et bevæget Hjærte i ikke faa af de delegerede Oldinge. Det var et sjældent — et rørende Skue. Det var en Anerkendelse, som yderst sjældent gives noget som helst Selskab. Ved Slutningen af sin Tale sagde Hr. Richardson: „Lad mig fortælle eder, at dette er det bedste Kor paa to Hundrede, der findes i de Forenede Stater, og at Professor Mapleton i sine bedste Dage aldrig havde et bedre. Jeg vil ogsaa gøre eder opmærksom paa, at denne fortryllende Musik kom fra „Mormon" Halse, at enhver Sanger i Koret er en Mormon, og som en Forening ere de komne her for at hjælpe denne Kongres; for at vise Folk i Portland og Lewis & Clark Udstillingen hvad de kunne udføre. Og lad mig sige eder, at de paatog sig denne Rejse og denne Fremstilling med en Bekostning af 11,000 Dollars (40,700 Kroner). Saadant er det Offer, den herlige og driftige Stad, Ogden, i denne Uge lægger for vore Fødder."

Derefter blev der raabt efter de mest udmærkede af Koret; Frk. Gates, Hr. West, og tilsidst, dog langtfra med mindre Æresbevisning, Professorerne Ballantyne og McClellan, hin, som saa udtryksfuld havde svungen sin Taktstok, og denne som Organist i begge Stykkerne. Hver af dem fik en hjertelig Applaus. Fru Mc Clurg blev kaldt frem og talede i Korthed.

„The Portland Oregonian", som hidtil har været uimodtagelig for alt, hvad der kunde være forbunden med Mormoner, sagde imorges i sit Kommentar: „Ikke siden Præsident Roosevelt trykkede paa den gyldne Nøgle, der aabnede Lewis & Clark Udstillingen for Verden, er en saadan Æresbevisning givet noget Individ eller Selskab, som iaftes blev given Mormonkoret fra Ogden, som sang „The Irrigation Ode" for en Forsamling, der fyldte det store Auditorium fra Gulv til Galleriet. I hele ti Minutter efter de yndige Toner fra dette særdeles velindøvede Kor havde genlydt udover 'Drømmestaden', vedblev de Tusinder af skønsomme Tilhørere at applaudere." (»Deseret News«.)

Vær ikke gnaven, ærgerlig eller misundelig. Gør ikke dig selv ulykkelig ved at sammenligne din Stilling med andres, som ere mere heldigt stillede, men slaa dig hellere tilfreds med din Lod. Pas vel paa Tiden, som er flygtig; anvend den paa bedst mulige Maade.

Træk dig ikke tilbage fra en god og nyttig Gerning, hvor ubehagelig den end kan synes. En Gernings Værd beregnes efter den Aand, der leder Gerningens Udførelse.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Onsdag den 15. November 1905

En mærkværdig Konference.

(Fra »Deseret News« 12. Oktober 1905.)

Den 76. halvaarlige Konference af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, der sluttedes sidstleden Søndag Eftermiddag, var en af de mærkværdigste Forsamlinger i Kirkens Tilværelse. Den umaadelige Mængde Folk, der overværede Møderne, var større end nogensinde før ved en saadan Lejlighed. Den Inderlighed og Iver, Talerne lagde for Dagen, og den spændte Opmærksomhed, hvormed de Forsamlede lyttede til hvad der blev sagt, Korets dejlige Sang og Orgelets inspirerende Toner, og den overordentlige Udgydelse af Guds Aand, der herskede, udgjorde tilsammen en Begivenhed, der i Sandhed kan mærkes som ganske overordentlig.

Ved det første Møde Fredag Morgen Kl. 10 (den 6. Oktober), var det store Tabernakkel fyldt, i Gallerierne saavel som paa Gulvet, paa nær nogle faa Pladser i Krogene. Præsident Joseph F. Smiths Indledningstale, der snart vil blive publiceret i sin Helhed, blev lyttet til med spændt Opmærksomhed. Den indeholdt megen Oplysning angaaende Værkets Fremgang og Vækst i de forskellige Verdensdele. Præsidentens Røst var særdeles god, og han talede med Kraft og Tydelighed. Hans Tale fandt Genklang gennem hele Konferencens Taler og Forhandlinger. Enhver af Talerne var tilskyndet af den samme Aand, og de Raad og Lærdomme, der forelagdes, trængte sig dybt ind i de Forsamledes Hjærter.

Endog ved Søndagsmødet Kl. 10 var Folkemassen for stor til at kunne rummes i Tabernaklet, hvorfor der samtidig holdtes et Møde i det nærliggende Assembly Hall. Om Eftermiddagen var Folkemassen endog for stor til at rummes i begge disse enorme Lokaler, hvorfor en tredie Forsamling blev holdt under aaben Himmel i Templeblokkens smukke Anlæg samtidig med de andre to Forsamlinger. Skuet i Tabernaklet ved denne Lejlighed var særdeles imponerende. Hver Krog var fuld; Rækker af Folk stod langs Væggene, nedenfor og i Gallerierne, samt ethvert Sted, hvor det var muligt at staa.

Rapporterne fra de forskellige Missionsmarker ude og hjemme fremviste, at Høsten er stor, men Arbejderne faa, og at der er Indbydelser for mange flere Missionærer paa forskellige Steder end kunne imødekommes med det Antal, som i Dag findes rede til at virke. Flere

Hundreder af Ældster behøves foruden det store Antal, der for Tiden virke i Missionerne. Efterspørgsel indkommer bestandig, Kirkens Literatur søges, Bøger sælges; Publikums Interesse for Mormonismen opvækkes mere og mere, og Vejen aabnes for Missionærers Virksomhed i mange Retninger. De Sidste-Dages Hellige overalt i Zions Stave ere virksomme i Herrens Gerning, faste og urokkelige i Troen, og have fuld Tillid til Gud og Kirkens Ledere; de ere bestemte paa at gaa fremad trods al den Modstand, de møde, og al den Bagtalelse og de mange falske Beskyldninger, der sættes i Omløb. Enhver af Talerne ved Konferencen udtalte deres fuldkomne Tilfredshed med, samt Kærlighed og Hengivenhed for ham, som er udvalgt og kaldet af Gud til at staa som Hoved eller Bestyrer for Kristi Kirke og Menighed paa Jorden. De bar tillige deres Vidnesbyrd om Jesu Kristi Guddommelighed, ikke alene at han var en stor og viis Mester, men den virkelige Søn af Gud, den evige Fader. Korets udmærkede Sang og Orgelets fulde og harmoniske Toner gør altid et dybt og overjordisk Indtryk paa Folket, der saaledes forsamle sig til Konference. Ved denne Lejlighed syntes de at være særdeles udmærkede, bestaaende af Soloer, Duetter og Kvartetter, hvori hørtes Stemmer af den ypperligste Kvalitet, udviklet til et Trin af Eksellence, som man sjælden hører udenfor de højst uddannede musikalske Kredse. Dette bidrog meget til Gudstjenestens Harmoni og Behagelighed, og til at gøre Konferencen særdeles glædelig.

Enhver af Talerne blev lyttet til med spændt Opmærksomhed, men dog tiltrak Præsident Joseph F. Smith i sin Tale ved Konferencens Slutning sig den dybeste Andagt hos Tilhørerne. Han havde just oplæst nogle Bekendtgørelser af forskellige Foreningsmøder, og var tilsyneladende lige ved at nævne Korsangen, der skulde afsynges ved Mødets Slutning, da Guds Aand paavirkede ham med stor Kraft, og under dens hellige Indflydelse udtalte han Velsignelser over Folket for sit eget og sine Raadgiveres Vedkommende, der gennemtrængte denne uhyre Menneskemasses Hjærter til dyb Bevægelighed, og ligesom elektriserede enhver Sjæl, der var tilstede. I Herrens Navn velsignede han Kirkens Autoriteter, ligesaa Autoriteterne over Zions Staver og Grene, Sangkoret og dets Leder, Organisten, dem, som ved deres dejlige Musiknumre havde bidraget til at behage de tilstedeværende, Præstedømmets Kvorummer, de medvirkende Foreninger og de Hellige i Almindelighed; hvorefter han anraabte den Allerhøjeste om at forbarme sig over Kirkens Modstandere, over dem, som havde bagtalt og beløjet ham og Brødrene, i Særdeleshed dem, som havde gjort det af Uvidenhed. Han formanede enhver, som hørte hans Røst, til ikke at søge Hævn over dem, som af deres Hjærters Ondskab med Forsæt søge at skade Kirken; han advarede de Hellige imod nogen som helst Slags Hævn, og han bad Gud om at være barmhjertig og naadig mod dem, som bestride hans Værk.

Hele Forsamlingen blev dybt bevæget, ikke alene paa Grund af den Veltalenhed, hvormed Ordene flød fra Profetens Mund, men ogsaa formedelst den husvalende, fredefulde og himmelske Aand, hvormed de bleve udtalte. Taarer flød fra Unge og Gamles Øjne. Stærke og kæmpemæssige Mænd saavel som følsomme og blødhjertede Kvinder græd af Glæde, i fuld Sympati med Talerens rørende Ytringer, der gennemtrængte hele Forsamlingen. Aldrig før i Kirkens Erfaringer var en saa rig Fylde af guddommelig Kraft følt i en Forsamling, overvældende men dog rolig og uden Opvækkelse, indgydende en uforklarlig Sindsro i Hjærtet. Til de Sidste-Dages Hellige var det et andet kraftigt Vidnesbyd om, at den Mand, der staar som Kirkens Leder idag, virkelig er i sin rette Plads, og at Herren er med ham; at han besidder den Aand og Kraft, der tilhører hans Kaldelse, og er værdig til Understøttelse, Kærlighed og Tillid af det Folk, over hvilket han ifølge Herrens Villie er kaldet til at præsidere.

Konferencen afsluttedes med glædeligt Bifald paa enhvers Læber over denne mærkværdige Tilkendegivelse af Guds Aand ved Kirkens Profet, Seer og Aabenbarer. Denne Tale vil have Indflydelse allevegne i Zion og vil længe erindres af dem, som vare saa heldige at være tilstede og deltage i Nydelsen af denne guddommelige Inspiration. Enhver Zions Stav var repræsenteret der, og vil saaledes drage Nytte og Velsignelse udaf denne den største og herligste Konference i Kirkens Oplevelse.

Ankomst og Beskikkelse. Den 1. November ankom følgende Missionærer fra Zion, der beskikkedes til at virke i de forskellige Konferencer: Joseph H. Stephensen fra Levan og C. P. Andersen fra Elsinore til Aalborg; James P. Christensen fra Salem, Elmer H. Jørgensen, fra King, James Andersen fra Levan og Peter C. Andersen fra Provo til Kristiania; Christian Mortensen fra Cleveland til København; Søren L. Larsen fra Springcity og Francis Jensen fra Mt. Pleasant til Aarhus Konf. Adolph M. Nielsen fra Shelley, Idaho til at præsidere over Bergens Konference.

Følgende Ældster løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien efter et vel udført Arbejde med Tilladelse til at rejse hjem til Zion: Hyrum P. Nøkleby fra Kristiania, David F. Fredriksen fra Trondhjem, Herman F. Thorup fra Kristiania, alle til Salt Lake; Mauritz C. Petersen fra Aalborg til Mount Pleasant, Utah; L. P. Jensen fra København til Ovid, Idaho; Jens Peter Nielsen fra København og Louis O. Keller fra Aarhus til Mink Creek, Idaho; Hans F. Yool fra København til Ogden, Utah; Niels C. Christensen fra Aalborg til Brigham City, Utah; Søren P. Sørensen fra Aarhus til Benjamin, Utah, paa Grund af Sygdom i Hjemmet. E. C. Henrichsen fra Bergens Konf. flyttes til Aarhus Konf., og James P. Nelson fra Kristiania til Københavns Konference.

J. M. Christensen

Præsident over den skandinaviske Mission.

Efteraarskonferencen i København.

Lørdagen den 21de Oktober Kl. 8 Aften begyndte Konferencen, over hvilken dens Præsident, N. J. Henricksen præsiderede. Der var 32 Ældster og en Søster, Anna Otte, fra Zion tilstede, af hvilke 9 vare besøgende fra andre Konferencer. Mødet aabnedes med Sang og Bøn, hvorefter Præs. Henricksen gjorde indledende Bemærkninger og bød de Forsamlede hjertelig velkommen. Følgende Ældster berettede Tilstanden i de forskellige Grene, hvor de virke: J. R. Petersen, Nordøstsjællands Gren; L. P. C. Nielsen, Sydvestsjællands Gren; P. N. Christiansen, Nordvestsjællands Gren; H. L. Rasmussen, Lolland og Falsters Gren; J. P. Schou, Møen og Sydsjællands Gren; Albert Zobel, Bornholms Gren; N. C. Henricksen, Københavns Grens og hele Konferencens Tilstand. Af disse Rapporter fremgik, at Grenene og følgelig ogsaa Konferencen var i god Forfatning, og Ældsterne følte sig tilfreds i deres Arbejde.

Præsident J. M. Christensen, som var kommen tilbage fra sin Rejse i Missionens forskellige Konferencer udtalte sig tilfreds med Rapporterne og ligeledes med hele Missionens Tilstand. De Hellige hilsede ham med glade Ansigter efter Mødets Slutning.

Søndag Morgen samledes Søndagsskolen og holdt Konference under Præsident Henricksens Ledelse. Efter Sang og Bøn afgaves Rapporter af de forskellige Grenes S. S. Forstandere, hvoraf fremgik, at der var 3 Søndagskoler; 72 S. S. Møder bleven afholdt; Børn indskrevne: af Medlemmer 82, Ikkemedlemmer 39; i de theologiske Klasser 35. Funktionærer 26; Total 182; et godt Arbejde var bleven udført; Københavns S.-Skole havde et godt Program, hvori Elever og Funktionærer fremviste den store Interesse, de tage i Arbejdet.

Konferencen fortsattes Klokken 2, Tiden gaves til Ældsterne L. P. Jensen, Jens Jensen, H. J. Yool og Præsident J. M. Christensen, som hver især omhandlede Evangeliets Principper og dets Gengivelse i vor Tidsalder med himmelske Sendebud.

Kl. 6 fortsattes Konferencen, og efter Sang og Bøn blev Tiden given til Ældste Frederik Christensen, hvorefter Præs. J. M. Christensen underholdt de Forsamlede ved Forklaring om Herrens Hensigt med at sætte Menneskene paa denne Jord. I hvert af Møderne fandt Korets forskellige Numre stor Paaskønnelse hos de Tilstedeværende. Blandt disse Musiknumre var adskillige engelske Korsange, der altid vandt hjerteligt Bifald.

Præstedomsmøder holdtes Mandagen den 23. Kl. 10 og Kl. 3, hvori Rapporter fra alle Missionærerne fremlagdes. Præs. Henricksen gav en samlet Rapport fra Konferencen, hvori det vistes, at der siden forrige Konference var uddelt 15,465 Skrifter og 2579 Bøger; 11,421 Frem-

medes Hjem vare besøgte; 2312 efter første Indbydelse og 4586 evangeliske Samtaler holdt; 399 Møder; 55 døbte, 15 Børn velsignede; Ordinationer til Præstedømmets Meddelelse 13.

I disse Møder gav Præs. J. M. Christensen og Præs. N. J. Henricksen Instrukser og Raad til Missionærerne.

I et Møde om Aftenen blev Nadveren uddelt; Kirkens almindelige Autoriteter blev ved Afstemning opholdt i deres forskellige Kald i Kirkens Organisation. Missionærerne beskikkedes til deres fremtidige Virkekredse som følger: som Præsident over Konferencen og Forstander over Københavns Gren, Niels J. Henricksen; som Missionærer i Grenen, Niels L. Lund, Victor Madsen, Carl J. Larsen og Søster Anna Otte; i nordøst-Sjællands Gren: James R. Petersen, Forst., Niels A. Petersen og Ferdinand Sørensen; nordvest-Sjællands Gren: Peter N. Christiansen, Forst., og Andrew Stephensen; i sydvest-Sjællands Gren: L. P. C. Nielsen, Forst., og Hyrum Johnsen; Lolland og Falsters Gren: Janus P. Schou, Forst., og Lola E. Jørgensen; Møens og sydøst-Sjællands Gren: Henry H. Hintze, Forst., Bornholms Gren: Albert L. Zobell, Forst., og Christian Mortensen. Ældsterne G. M. Jørgensen, Lehi Jensen, Præs. Henricksen og Præs. J. M. Christensen talede opmuntrende til Forsamlingen.

Tirsdag Aften Kl. 8 holdt den kvindelige Hjælpeforening sit Konferencemøde. Rapporter oplæstes, der viste Foreningens gode Arbejde og Nødvendigheden af dens Eksistens. Et godt Program blev udført, der bestod af Sange, Musiknumre, Deklamationer og Taler. Blandt andre af Talerne var Søster Anna Otte fra Logan, Utah, der virker som Missionær i København. Præs. Christensen og Præs. Henricksen talede ogsaa til Opmuntring for fortsat Arbejde.

Onsdag Aften holdt Foreningen en Bazar til Fordel for de Fattige, hvilken gav et godt Udbytte til alles Tilfredshed.

Torsdagaften havde alle Missionærerne en behagelig Sammenkomst og vel arrangeret Maatid. Hvad der gjorde meget til Gemytligheden var de uventede Opfordringer, der paafaldt mange af Gæsterne, som ubelavede maatte fuldbyrde Opfordringen for en Sang, Deklamation eller Tale. I det hele taget saa vel som i dens Enkeltheder var Konferenceugen for Missionærerne og de Hellige ligesom en Højtidsfest.

G. M. Jørgensen, Skriver.

Bemærk! Stjernens Abonnenter, til hvem den sendes direkte med Post, bedes venligst om at fornye deres Abonnement ved at indsende til Kontoret Betalingen for næste Aargang inden 1. Januar 1906. Ligeledes udbedes resterende Beløb af dem, som endnu ikke have indsendt Betaling for denne Aargang.

Ældste Wilford Knudsen død.

Tidenden om Ældste Wilford Knudsens Bortgang fra denne Tilværelse vil komme uventet til mange Venner, skønt det længe har været bekendt, at han laa paa Hospitalet meget syg. Uagtet de mange Bønner, der er bleven opsendt til den himmelske Fader for ham, sank Broder Knudsen dog stadig ned og led meget, inden Døden befriede ham fra Smerte, og tillod ham at gaa hinsides Sløret, hvor han vil finde Hvile og Ro.

Ældste Knudsen var født i Provo, Utah, den 7. Januar 1883. Hans Fader, Herman Knudsen, var født i Norge, og hans Moder, Amanda Everett Knudsen, i Tyskland, og Familien bor endnu i Provo. Ældste Knudsen fik sin Skolegang i Provo, først i Kommuneskolen og senere i Højskolen. Kaldet til at udføre en Mission i Skandinavien forlod han tilligemed andre Missionærer Salt Lake City den 19. April 1904 og ankom til København den 14. Maj; blev beskikket til at virke Trondhjems Konference, hvor han arbejdede med al Flid og Iver for Evangeliets Fremme, og vandt sig mange Venner. Da han befandt sig syg i Norge, blev han sendt til København i den Hensigt at rejse hjem til sine Kære i Zion; men hans Sygdom tog saa hastigt til, at denne Rejse ikke kunde lade sig gøre, medens han var i den Tilstand, hvorfor han blev indlagt paa Hospitalet den 16. Marts 1905. Under sine svare Lidelser var han taalmodig og haabefuld om at komme sig med Tiden. Men Herrens Hensigt var anderledes, og han vil modtages hinsides Graven som „en trofast Herrens Tjener".

Vi, som her i Missionen have lært Ældste Knudsen at kende, deltage inderligen i den Sorg og Bedrøvelse, der vil komme over hans Kære derhjemme, i Særdeleshed hans Moder. Ord formaa ikke at udtrykke den Følelse og Sympati, der næres af hans mange Venner for hans Forældre og Søskende i Hjemmet. Maa Gud trøste dem i deres dybe Sorg.

Hans Lig er bleven beredet med al mulig Omhu til Forsendelse til Provo. Det afgik herfra den 7. November med Banen til Esbjerg, hvorfra det føres over England og vil komme til Provo omtrent den 24. November. Til Slutning er det ret at tilføje, at intet, der kunde gøres for at forpleje ham og lindre hans Smerter under hans Ophold i København, er bleven forsømt, men altid har der været kærlig og villig Hjælp ved hans Side, og hans Søskende og Venner besøgte ham ofte til Trøst og Opmuntring.

Om du gør nogen Uret, da bekend det og erstat den forurettede om muligt; derved viser du ædel Karakter. Vær aldrig i nogens Skyld.

Uddrag af et gammelt Brev fra Utah,

skrevet af Ældste Thomas Smith i Salt Lake City den 24. Juli 1853 til de Hellige i England, hvorfra han nylig var emigreret.

„O, hvor det vilde have glædet eder at se os skride frem paa Rejsen, vore ædle Kvinder og Børn, saa vel som Mænd, hvoraf mange i gamle England vare vante til at gaa paa Tæpper, at vandre tilfods over Sletterne uden Knur; og se dem bage Brød og lave Mad, naar de om Aftenen slog Lejr. Det mindede os om de gamle Israeliter og Lehiter (vi læse om i 1 Nephi 5:17) paa deres Rejse; thi vi følte, at vi vare velsignede af Herren ligesom de.

Da vi vare mindre end 200 engelske Mil herfra, mødte vi Venner, der var kommen os imøde med allehaande Fødemidler fra Dalen. Vi havde ogsaa den Glæde at møde nogle af de Tolv og andre, som holdt Taler for os og opmuntrede os efter vor lange Rejse. 150 Mil herfra havde jeg den Glæde at møde en Mand med en Vogn udsendt af min Svoger, Georg Bundy, til min Assistance, belæsset med Frugter fra de frugtbare Ephraims Dale. I denne Vogn fik jeg Hvile for min trætte Hustru og mine Smaa, der betragtede det som en særdeles stor Velsignelse, da de havde gaaet saa mange Mil. Vi mødte herefter Køretøjer af forskellige Slags, som vare komne ud for at hjælpe Emigranterne, indtil den for mig saa uforglemmelige Dag, den 3. September, da vi slap ud af den sidste Bjærgkløft, hvorigennem Vejen snoede sig og ind i den skønne og fredelige Dal, hvor jeg nu skriver. Til min store Glæde mødte jeg ved min Indtrædelse i Dalen min Svigersøn, som bragte mig en Hest at ride paa det øvrige af Vejen til Staden, der begyndte at lade sig tilsyne lidt tilhøjre. Mange kom saa langt ud at møde os, og vi blev da opvartet med Meloner og andre Frugter fra Dalen. Staden ydede os et storartet Syn, og jeg var saa rørt og overvældet af Glæde, at jeg alene kunde ytre mine Følelser ved Taarer af Taknemmelighed til min Fader i Himlen.

Præsident Brigham Young med nogle af de Tolv og andre af Kirkens ledende Mænd kom ud at møde os med Musik, Faner osv. i Guvernørens store Vogn, hvilket altsammen forhøjede den Glæde, der fyldte vore Hjærter. Det glædede de nye Profeter at se de gamles Profetier gaa i Opfyldelse: 'Dine Sønner skal komme langtfra og dine Døttre fra Jordens Ende.' Idet jeg betragtede de ædle Bestræbelser og dristige Foretagender, der udføres for vor Forløsning og Imodtagelse, kunde jeg ikke undlade at love og prise Gud for, at et saa ædelmodigt Folk eksisterede, og at jeg nød deres Selskab. Jeg forstod, at de havde Guds Kærlighed i deres Hjærter.

Da jeg kom ind i Staden fik jeg end mere Glæde og forbausedes ved at se saa mange Huse, skønne og store offentlige Bygninger, der alle

vare opførte i den korte Tid af fire Aar. Ligesaa Stadens skønne Beliggenhed og den Orden, hvori Bygningerne stod. Med varme Hjærter og Favnetag blev jeg modtaget af dem, som jeg havde været skilt fra i ti Aar for Evangeliets Skyld.

Om Søndagen holdtes en Konference, hvor Missionærer blev kaldet til Missionen i England og andre Steder. Hvor herligt det var for mig at se Præsident Young og hans to Raadgivere, de tolv Apostle og andre kundskabsrige Mænd tage Sæde paa Forhøjningen i det store Tabernakkel foran en stor Forsamling af de Hellige, og høre dem meddele af Guds Kundskab til Menneskene ved Inspiration; ja, jeg kunde synge: 'Hvor dejlige ere ikke deres Fødder paa Bjærgene, som bære godt Budskab fra dig, o Gud, og hvor lystelige og guddommeligt frydefulde dine Boliger.' Jeg har siden anvendt hver Søndag til at høre Saliggørelsens Principper af disse Mænds Mund, hvem jeg veed, at Gud har udvalgt. Min Sjæl fryder sig bestandigen over disse Ting, og jo mere jeg hører, jo mere finder jeg mig uden Evne til at beskrive, hvor højt jeg beundrer og elsker Mormonismens guddommelige Lærdomme.

Jeg har nylig gjort en Tur paa 150 Mil gennem Utahs yndige Dale, og at skue Landets Frugtbarhed og dets ypperlige Produkter baade for Mennesket og Kreaturet bringer mig end mere til at ønske, at I vare her til at besidde og dyrke det. Jeg er glad ved, at Herren bereder et saa kraftigt Middel til de Fattiges Indsamling, som det vedvarende Emigations-Fond, hvis Forretninger føres paa en saadan Maade, at ikke de Fattige blive bedragne af nogen som helst Keltring paa Rejsen. Det er det sparsommeligste Udlæg, som mulig kan strække til paa en saa lang og møjsommelig Rejse. Jeg veed, at det Trælleaag, mange af eder er under, er slemt at bære, men naar I komme til Zion, vil Hvilen være eder desto kærere. Jeg mener Hvilen fra Trældom og uretfærdigt Herredømme, for I ville altid have noget at bestille her. Men I ville have den Fortrøstning, at I arbejde for eder selv og Herrens Værk, isteden for at arbejde for saadanne, som næppe ere bedre end Slavedrivere."

(Fra »Millennial Star«.)

Hold dig til de ædleste og bedste Folk, du kan finde; læs de bedste Bøger, lev hos de store, men lær at være glad, naar du er ene.

Rettelse. I forrige Nummer (21) blev paa Side 322 i 12. Linie en Linie udeladt, hvorved Sætningen berøves sin sande Mening, saaledes som skrevet i Manuskriptet. Ved Indførelse af Ordet „Kristi" foran „Forsoning" vil den rigtige Mening dog let ses.

Ved Baaren.

Ej sørg for dem, som smertefri
Er lagt i Graven ned;
Se, Prøvens Stund den er forbi,
I Støvets stille Fred.

Lad Taarer nu ej flyde mer,
Som Intet gavne kan;
I Tanken man bag Sløret ser
Et yndigt Fædreland.

Se, al Naturen slumrer sødt,
Mens Vintren kold og lang
Sit hvide Tæppe spreder blødt
Udover Bjærg og Vang.

Alt synes dødt — ej Løv, ej Flor
Sig viser for en Stund,
Men Spiren i den kolde Jord
Kun tager sig en Blund.

Snart Vaarens Sol saa lys og blid
Sin Virkning lader se —
Et Blomstertæppe i sin Tid
Er lagt, hvor kun var Sne.

Se, Graven, som er Vintren lig,
Kun dækker Kød og Ben;
Thi Aanden tager Gud til sig,
Som hellig er og ren.

Om Skyen synes tyk og sort,
Den har en gylden Rand;
Lad Sorg og Vemod vige bort
For Livets Sol saa grand.

F. C.

Missionærernes Rapport for Oktober 1905.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
John. J. Plowman	Aalborg	25	3031	474	2932	867	57	2	3	1
Hans C. Hansen	Aarhus	20	3091	241	2508	615	72	4	1	2
Niels J. Henricksen	København	20	1814	246	1166	541	57	7	4	4
Erick C. Henrichsen	Bergen	14	2072	288	775	249	39	4		2
Gilbert Torgerson	Kristiania	25	2504	799	2859	658	130	3	2	3
Nils Evensen	Trondhjem	18	653	242	447	229	43	1		
Totalsum for Missionen		122	13155	2290	10687	3159	398	21	10	12

Indhold:

Udgivet og forlagt af J. M. Christensen, Korsgade 11, København N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).